

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 9CoCsp/5/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119318055
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 01. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Jusková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:6119318055.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Juskovej a členov senátu JUDr. Jany Burešovej a JUDr. Eduarda Valenčina v spore žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, 010 11 Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanému: E. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. 4793/64, XXX XX V., o zaplatenie 1.685,27 eura s prísł. o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 16Csp/59/2020-260 zo dňa 05.11.2020, takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Žalovanému nepriznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

- Okresný súd Prešov (ďalej aj len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol takto:
„I. Súd žalobu zamieta.
II. Žalobca nemá právo na náhradu trov konania a žalovanému náhradu trov konania nepriznáva.“

V dôvodoch svojho rozhodnutia okrem iného uviedol, že žalobca sa žalobou domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 1.685,27 eura s úrokmi vo výške 28 % p. a. od 06.06.2019 do zaplatenia. Žalobca svoju žalobu odôvodnil tým, že uzatvoril so žalovaným dňa 4.5.2005 v súlade s ustanovením § 269 ods. 2, § 708 a nasl., § 716 a nasl. zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka a všeobecnými obchodnými podmienkami banky zmluvu o účte č. XXXXXXXXXXXX. Na základe návrhu žalovaného uzatvoril žalobca so žalovaným dňa 27.02.2009 zmluvu o spotrebiteľskom úver - povolené prečerpanie na účte. Žalovaný opakovane porušoval zmluvu tým, že prekračoval povolený limit povoleného prečerpania, pričom zrušením povoleného prečerpania a neuhradenia dlžnej sumy sa žalovaný dostal do nepovoleného debetu. Vzhľadom na porušenie zmluvných podmienok žalobcu zo strany žalovaného tým, že sa dostal do nepovoleného prečerpania, žalobca previedol debetný zostatok z účtu na svoj vnútorný pohľadávkový účet, teda žalobca vykonal dňa 5.6.2019 vnútornú účtovnú transakciu a konštatoval, že žalovaná suma 1.685,27 eura predstavuje rozdiel medzi všetkými debetnými a kreditnými obratmi žalovaného na účte. Ďalej uviedol, že dňa 04.05.2005 bola uzavretá medzi stranami sporu „Zmluva o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb“, predmetom ktorej bolo zriadenie Osobného účtu žalovanému, Zmluva o vydaní a používaní platobnej karty a Zmluva o poskytovaní služieb elektronického bankovníctva. Dňa 27.02.2009 došlo medzi žalobcom ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom k uzavretiu Zmluvy o spotrebiteľskom úvere - povolenom prečerpaní na účte, podľa ktorej bol žalovanému poskytnutý úver formou povoleného prečerpania do výšky debetného limitu na osobnom účte. Dňa 05.06.2019 žalobca previedol debetný zostatok z účtu na svoj vnútorný pohľadávkový účet, pričom ide o internú transakciu banky, nie o úhradu zo strany žalovaného. Žalobca k žalobe pripojil výpis z účtu žalovaného za obdobie od mája 2005 do júna 2019, podľa ktorého zostatok na účte predstavuje - 1.685,27 eura.

Mal za preukázané, že medzi žalobcom a žalovaným vznikol spotrebiteľský právny vzťah, na ktorý je nutné aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka.

Poukázal na to, že zo Zmluvy o bežnom účte nevyplýva, že rôzne poplatky účtované bankou budú vykazované na tomto účte tak, že vznikne nepovolené prečerpanie. Z hľadiska transparentnosti zmluvy mala byť táto skutočnosť osobitne zvýraznená priamo v zmluve (nie napr. len v Obchodných podmienkach), pretože aj spotrebiteľ, ktorý má na účte nulový zostatok a účet nevyužíva sa časom dostane do nepovoleného prečerpania úročeného značným úrokom, čo považoval za neprípustné obohacovanie zo strany banky.

Zároveň uviedol, že za poskytovaný balík služieb by pri omeškaní s ich splatnosťou patrili žalobcovi zákonné úroky z omeškania. Nemohol sa stotožniť s tým, že takýmto spôsobom vytvára žalobca nepovolený debetný zostatok na bežnom účte, ktorý úrokuje vysokým úrokom vo výške 28 % ročne (úroky dosahujúce takmer trojnásobok úrokových sadzieb bánk pri spotrebiteľských úveroch), napriek tomu, že klientovi žiadne peňažné plnenie vo forme napr. úveru neposkytuje. Takáto zmluvná podmienka je teda v neprospech klienta - spotrebiteľa, je hrubo nerovnovážna a preto neplatná, a to aj napriek tomu, že v § 53 Občianskeho zákonníka uvedená nebola, keďže tam uvedený výpočet je len demonštratívny. Konštatoval, že v rámci spotrebiteľských vzťahov (ale aj obchodných) je neprípustné, aby jeden subjekt poskytoval inému subjektu odplatu bez zodpovedajúceho protiplnenia.

Bol toho názoru, že žalobca si zamieňa pojmy povolené prečerpanie a prekročenie. Zároveň uviedol, že v prejednávanej veci nebolo umožnené žalovanému prostredníctvom platobnej karty čerpať finančné prostriedky presahujúce jeho prostriedky a povolené prečerpanie, a preto nejde o prekročenie v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z., ale „nepovolený debet“, ktorý vytvoril žalobca aj účtovaním úrokov a poplatkov (výzvy, upomienky a pod.) na ľarchu účtu žalovaného spôsobom ako keby išlo o finančné prostriedky mu poskytnuté, čo však nezodpovedá skutočnosti a úročenie takto umelo vytvoreného debetu považoval za nezákonné a zároveň neslušné a nemravné.

Taktiež poukázal aj na rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 9C/113/2015 zo dňa 15.10.2015 potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 21/Co/10/2016 zo dňa 24.11.2016, ktorými bola zmluvná podmienka uvedená v bode 3.12 všeobecných obchodných podmienok Prima banky a.s. - žalobcu (na ktoré v samotnej žalobe odkazuje žalobca), právoplatne vyhlásená za neprijateľnú.

Poznamenal, že hoci zmluvná podmienka uvedená v bode 3.12 všeobecných obchodných podmienok Prima banky a.s. - žalobcu, bola právoplatne vyhlásená za neprijateľnú, žalobca ju aj naďalej používal, čo nemožno hodnotiť inak ako hrubú ignoráciu týkajúcu sa výluky používania neprijateľných zmluvných podmienok.

Poukázal aj na benevolentný prístup žalobcu, ktorý na jeho výzvu, aby vyčíslil koľko žalovaný uhradil, koľko vyčerpal a koľko uhradil na úroky, poplatky a výzvy, doručil vyjadrenie, v ktorom uviedol, že je nehospodárne a prácne vyčíslovanie celkovej poskytnutej výšky povoleného prečerpania a úhrad, pričom súdu zaslal výpisy z účtu žalovaného v rozsahu cca 150 strán, čo súd prvej inštancie považoval zo strany žalobcu za šikanózne.

Z týchto dôvodov žalobu žalobcu zamietol.

Pri právnom posúdení odkázal na ustanovenia Občianskeho zákonníka - § 52, § 53 ods. 1, 2, ustanovenia Obchodného zákonníka - § 708 ods. 1, § 710, ustanovenia zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy - § 2 písm. a), b), § 3 ods. 1, 2, 6 a na formulácie ustanovení § 2 písm. e), f) a § 18 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z.

Výrok o trovách konania odôvodnil ustanovením § 255 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku v spojení s § 251 a § 262 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku, vychádzajúc z úspechu vo veci.

2. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), h) a f) Civilného sporového poriadku. Uviedol, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zjavné, že tvrdenia žalobcu čo do vzniku právneho vzťahu a výšky dlhu, žalovaný žiadnym spôsobom nepoprel (ostal pasívny). Preto konštatovanie súdu prvej inštancie o nepreukázaní nároku nemalo oporu v zistenom skutkovom stave, založenom na základe prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany (§ 149 CSP). Poznamenal, že ak súd vydá platobný rozkaz, pričom po jeho zrušení napriek nenapadnutiu nároku žalovaným žalobu zamietne bez toho, aby umožnil stranám adekvátne reagovať na zmenu svojho stanoviska ohľadne uplatneného nároku, ide o prekvapivé rozhodnutie. Poukázal na to, že súd prvej inštancie vyzval žalobcu výzvou zo dňa 07.09.2020, aby šiestimi samostatnými číslicami uviedol, koľko žalovaný zo zmluvného vzťahu celkovo uhradil (kredit), koľko celkovo vyčerpal (debet) a koľko uhradil na úroky, poplatky, výzvy, resp. sankcie. Na danú výzvu žalobca reagoval a doplnil skutkové tvrdenia. Žiadnu ďalšiu výzvu súd žalobcovi nezaslal. Žalobca zostal zaskočený iným právnym posúdením veci súdom bez toho, aby mu bolo umožnené tvrdiť skutočnosti významné z hľadiska sudcovho právneho názoru a navrhnúť na ich

preukázanie dôkazy. Namietal, že súd ho neupozornil na zmenu svojho stanoviska v otázke úplnosti skutkových tvrdení. Navrhol napadnuté rozhodnutie zrušiť a vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

4. Krajský súd v Prešove (ďalej aj len „odvolací súd“), príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 CSP), vzhľadom na včas podané odvolanie (§ 362 ods. 1) oprávnenou osobou (§ 359 CSP) preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie v rozsahu vyplývajúcom z dôvodov uvedených v odvolaní, ako aj konanie mu predchádzajúce, v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP. Odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), vychádzajúc z toho, že nariadenie pojednávania vo veci nevyžadovala potreba zopakovania ani doplnenia dokazovania.

Pri preskúmaní napadnutého rozsudku bol odvolací súd viazaný dôvodmi podaného odvolania do tej miery, že nebol oprávnený rozsudok preskúmať z iných dôvodov než z tých, ktoré boli explicitne do uplynutia odvolacej lehoty uvedené (§ 380 ods. 1, 2 CSP). Oznámenie o verejnom vyhlásení rozsudku zverejnil na úradnej tabuli ako aj na webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 13.01.2022 (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru o tom, že odvolanie žalobcu dôvodným nebolo.

5. Odvolacia argumentácia žalobcu, vychádzajúc z jej obsahu a zdôraznenia údajných pochybení súdu prvej inštancie bola konštruovaná na tvrdení o nesprávnosti skutkových zistení a tvrdení, o nesprávnom právnom posúdení veci a nesprávnom procesnom postupe súdu prvej inštancie. Odvolací súd posúdil relevantnosť takto vymedzených tvrdení, prihliadajúc na to, že v odôvodnení jeho rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky sp.zn. II. ÚS 78/05).

6. Nesprávne skutkové zistenia sú také zistenia, na základe ktorých súd vec posúdil po právnej stránke a ktoré v podstatnej časti nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní. Dochádza k tomu vtedy, ak súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov alebo z vyjadrení strany nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli dôkazmi preukázané alebo vyšli najavo opomenul. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd založil na chybnom hodnotení dôkazov.

7. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav, dochádza k tomu vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

8. O procesnú vadu, ktorá má za následok nesprávny procesný postup v zmysle § 389 ods. 1 písm. b) CSP ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom znemožnil strane aby uskutočňovala jej patriace procesné práva.

9. Po oboznámení sa s obsahom spisu, výsledkami vykonaného dokazovania vyplývajúcimi z procesnej aktivity žalobcu má odvolací súd za to, že závery, ku ktorým dospel súd prvej inštancie vychádzajú z tých skutkových zistení, ktoré boli výsledkom priebehu konania, v dôsledku čoho bolo rozhodnutie súdu prvej inštancie správne.

10. Žalobca podal na súd žalobu, ktorou sa domáhal sumy istiny, ktorá vznikla v dôsledku porušenia povinností žalovaného mať na účte, ktorý mu viedol, dostatok finančných prostriedkov postačujúcich na vykonanie požadovaných transakcií splátok úveru, poplatkov v zmysle sadzobníka a akýchkoľvek finančných záväzkov voči banke. Nakoľko táto zmluvná povinnosť bola porušená, na účte vzniklo nepovolené prečerpanie vo výške žalovanej istiny 1.685, 27 eura a zo sumy takto vzniknutého nepovoleného prečerpania si žalobca nárokoval okrem istiny 1.685,27 eura aj úrok vo výške 28 % ročne od 06.06.2019 do zaplatenia. Zo žaloby vyplýva, že zmluva bola uzatvorená dňa 04.05.2005 a žalobca mal za to, že sa spravuje znením obchodných podmienok, s ktorými sa mal žalovaný pred podpisom zmluvy oboznámiť, čo mal potvrdiť svojím podpisom.

11. K žalobe je pripojená zmluva o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb zo dňa 04.05.2005, ktorú súd prvej inštancie správne posúdil ako spotrebiteľskú zmluvu v zmysle § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Pripojený je návrh majiteľa účtu na uzatvorenie zmluvy o zriadení vkladového účtu zo dňa 11.10.2007, ako aj všeobecné obchodné podmienky žalobcu platné od 01.05.2005, vrátane sadzobníka poplatkov žalobcu účinných od 01.05.2019 a úrokové sadzby produktov účinné od 01.01.2019 a výpis z účtu za obdobie od 31.05.2005 do 05.06.2019.

12. V zmysle čl. 8 základných princípov CSP sú strany sporu povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu.

13. Podľa § 154 CSP prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí.

14. Odvolací súd uvádza, že navrhovanie dôkazov v civilnom sporovom konaní má priamu spojitosť s povinnosťou tvrdenia (§ 132 ods. 1, § 150 ods. 1 CSP). Povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť môže strana plniť od začiatku konania, v žalobe, vo vyjadrení k nej, mimo týchto procesných úkonov v rámci prípravy pojednávania, pri odročovaní pojednávania. Povinnosť označiť dôkazy sa vzťahuje na všetky tvrdenia, ktoré sa uviedli v žalobe. Poslednou procesnou možnosťou splnenia dôkaznej povinnosti je okamih vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania (§ 154 CSP.).

15. Cieľom povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na strane konania, bez ohľadu na jej procesné postavenie. Nesplnenie dôkaznej povinnosti prináša so sebou také rozhodnutie súdu, ktoré vychádza zo skutkového základu zisteného z dôkazov navrhnutých stranou v opačnom procesnom postavení než je ten, kto nespĺnil alebo nedostatočne splnil svoju dôkaznú povinnosť.

16. Rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi strany v spore závisí na tom, ako vymedzuje právna norma ich práva a povinnosti. Obvykle platí, že skutočnosti navodzujúce žalované právo musí tvrdiť žalobca, zatiaľ čo okolnosti toto právo vylučujúce sú záležitosťou žalovaného. Bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno vystihuje aktuálnu skutkovú a dôkaznú situáciu konania. V priebehu sporu sa môže meniť, teda môže dochádzať k jeho prerozdeleniu.

17. Skutočnosti a dôkazy, ktoré strana neuplatnila v konaní pred súdom prvej inštancie nemožno v zásade pred odvolacím súdom uplatniť (výnimky formuluje ustanovenie § 366 CSP). V civilnom procese sa uplatňuje tzv. neúplný apelačný systém, kedy súd je viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania a strana môže v odvolacom konaní vzniesť námietky proti postupu prvoinštančného súdu len v prípade, ak dané námietky boli už predmetom posudzovania zo strany tohto súdu. Súd druhej inštancie vystupuje len ako opravný súd, jeho úlohou nie je vykonávať nové dôkazy, či zaoberať sa novými skutočnosťami, ktoré v prvostupňovom konaní neboli produkované.

18. Právo strany sporu, aby vec bola prejednaná verejne a v jej prítomnosti s možnosťou vyjadriť sa k vykonávaným dôkazom, zaručené článkom 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, znamená, že súd je povinný strane poskytnúť priestor na uplatnenie tohto práva. Uvedená požiadavka je vyjadrená aj v ustanovení § 160 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd poskytuje stranám poučenia o ich procesných právach a povinnostiach v rozsahu ustanovenom týmto zákonom. Osobitné prípady poučovacích povinností formuluje Civilný sporový poriadok v jednotlivých ustanoveniach s cieľom dosiahnuť špeciálny prístup v kontexte konkrétnej procesnej situácie. Je vždy na strane sporu, či náležite využije možnosti, ktoré sa jej v súdnom konaní ponúkajú. V tejto súvislosti sa žiada zdôrazniť, že práve žalobca nesie zodpovednosť za to, že prezentuje súdu konzistentné skutkové tvrdenia podporené dôkazmi. Pokiaľ túto povinnosť nespĺní, prejaví sa to v rozhodnutí vo veci samej.

19. Z obsahu súdneho spisu je zrejmé, že súd prvej inštancie výzvou zo dňa 07.09.2020 vyzval žalobcu, aby jasne špecifikoval koľko žalovaný uhradil, vyčerpá a koľko uhradil na úroky, poplatky a výzvy. Žalobca na výzvu súdu reagoval podaním zo dňa 14.09.2020, v ktorom uviedol, že je nevhodné a prácne vyčíslovanie celkovej poskytnutej výšky prečerpania a úhrad, keďže úver sa splácal a čerpal denne, čo žalobca dokladoval výpismi z účtu. Uviedol, že vo výpisoch z účtu za rozhodné obdobie sú označené úhrady aj čerpania.

20. Postup súdu prvej inštancie pri vyhodnocovaní dôkaznej situácie považuje odvolací súd za správny, keďže žalobca bol povinný označiť alebo predložiť dôkazy na preukázanie tvrdených skutočností do vyhlásenia uznesenia súdu prvej inštancie, ktorým sa vyhlasuje dokazovanie za skončené (§ 154 CSP). Súd prvej inštancie vychádzal z listinných dôkazov založených v spise a vo veci správne rozhodol, nakoľko žalobca do vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania nepreukázal nárok uplatnený žalobou.

21. Strana sporu musí preukázať to, čo tvrdí, pretože len tak môže súd zobrať jej tvrdenie za základ svojho rozhodnutia. Ak teda žalobca v tomto prípade tvrdil, že došlo k nepovolenému prečerpaniu zo strany žalovaného, a teda k vzniku dlhu, bol povinný to preukázať. Žalobca predložil spolu so žalobou a výpisy z účtov v počte 150 strán (č.l. 51-200 spisu). Z odpovede žalobcu na vyššie uvedenú výzvu súdu prvej inštancie je zjavný nezáujem vyhovieť relevantnej požiadavke súdu, kvalifikujúc súdom od neho požadované objasnenie ako činnosť nehospodárnu, prácnu vo vzťahu k preukázaniu existencie svojich vlastných tvrdení týkajúcich sa dlhu žalovaného. Odvolací súd je toho názoru, že predloženie výpisov z účtu neznamena bez ďalšieho unesenia dôkazného bremena. Zároveň pokiaľ sa týka tabuľky (č. l. 201 spisu) odvolací súd uvádza, že predloženie tabuľky bez bližšieho definovania toho akým spôsobom bola suma 1.685,27 eura vyčíslená, z akých položiek pozostáva, za aké časové obdobie, s akou výškou úroku, ktorý musí byť predmetom dohody v zmluve, bez preukázania spôsobu výpočtu, na základe ktorého žalobca uplatnil sumy v zmysle petitu žaloby, totiž nemožno považovať za riadne preukázanie nároku, ktorý by súd mal žalobcovi priznať.

22. Podľa judikatúry dôsledkom nesplnenia povinnosti tvrdiť všetky pre rozhodnutie významné skutočnosti (povinnosť tvrdenia) a označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení (dôkazná povinnosť) je vynesenie nepriaznivého rozsudku pre stranu, ktorá ich nesplnila. Súd sám nie je povinný po významných skutočnostiach pátrať.

23. Žalobca síce predložil súdu prvej inštancie rozsiahly súbor výpisov z účtu, odignoroval však jasne sformulovanú výzvu súdu na špecifikáciu nároku, z § 132 ods. 2 CSP pritom vyplýva, že opísanie rozhodujúcich skutočností nemožno nahradiť odkazom na označené dôkazy. Úlohou súdu nie je vytvárať skutkový stav z listín predložených žalobcom, nie jej jeho povinnosťou z prehľadu transakcií vyvodzovať z čoho pozostáva žalovaná suma, ako sa k nej žalobca dopracoval. Je tak možné konštatovať, že žalobca sa aj vlastnou nečinnosťou diskvalifikoval z možnosti preukázať nárok, ktorý žalobou uplatnil.

24. Odvolací súd sa tiež stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že v prejednávanej veci nebolo žalovanému umožnené čerpať finančné prostriedky presahujúce jeho prostriedky a povolené prečerpanie a preto ide o „nepovolený debet“, ktorý vytvoril žalobca aj účtovaním úrokov a poplatkov / výzvy, upomienky apod./ na ľarchu účtu, na ktorom tieto úroky a poplatky evidoval spôsobom ako keby išlo o finančné prostriedky žalovanému poskytnuté čo však nezodpovedá skutočnosti a úročenie takto vytvoreného debetu považuje aj odvolací súd za konanie, ktorému nie je možné poskytnúť ochranu.

25. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

26. V odvolacom konaní bol žalovaný úspešný, neúspešný bol žalobca. Žalovanému tak v zásade vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania v zmysle § 255 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 396 ods. 1 CSP. Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný bol v odvolacom konaní pasívny, k odvolaniu sa nevyjadril, náhradu trov odvolacieho konania neuplatnil, podľa obsahu spisu mu ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli. Odvolací súd vychádzal z článku 17 základných princípov CSP zakotvujúceho procesnú ekonómiu. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy v konaní nevznikli, by bolo zjavne nielen nelogické, ale aj v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho konania. Preto žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

27. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.